

[Iver Poulsen.]

ter afløst af skatter på forbruget, men vi ønsker ikke som nu foreslået, at opkrævningsbesværet og ansvaret skal væltes over på detailhandelen, eller at opkrævningen skal gøres så besværlig, at den kræver et stort og kostbart administrations- og kontrolapparat. Som nævnt tillægger vi det overordentlig stor betydning, at skatteyderen altid på sin skattebillet kan se, hvor meget hans bidrag til den offentlige husholdning andrager. Derfor ønsker vi, at beregningen skal ske på grundlag af det forbrug, som fremgår af selvangivelsen, og foreslår regeringen, som den tidligere minister hr. Steincke for nylig har gjort det i dagbladet Aktuelt, at man tager den fremgangsmåde, som for mange år siden blev foreslået af ingeniør Westenholz, op til en virkelig undersøgelse og prøvelse. Denne fremgangsmåde ved forbrugsbeskatningen vil nemlig give mange fordele. Bl. a. vil det sambeskatningsproblem, som retfærdigvis skal løses, blive løst, og for det andet vil den arbejdskraftreserve, som holder sig tilbage på grund af den progressive skatteskala, melde sig og yde en meget ønsket indsats i erhvervslivet, som stadig lider under mangel på arbejdskraft. Endelig vil en sådan reform betyde, at al opsparring bliver skattefri, og sker det, er der for mig ingen tvivl om, at opsparringen nok skal holde takt med forbruget og afhjælpe den kapitalmangel, vi lider under i dag.

Mose Hansen: Da udskrivningslovforslaget for 1961-62 var til behandling i det høje ting for et år siden, var jeg inde på den betragtning, at den forøgede købekraft, der blev skabt i foråret 1961, ville bevirke et for stort forbrug, og at der før eller senere måtte indføres nye skatter, der kunne begrænse forbruget. Dengang gav jeg på mit partis vegne udtryk for, at de foranstaltninger, der var nødvendige i den foreliggende situation, var en skattepolitik, der ville fremme den private opsparring og samtidig virke dæmpende på forbruget.

Først nu, et år efter at forbrugsudvidelserne har haft deres skadelige virkninger, fremsætter regeringen lovforslag til imødegåelse af disse forhold. Var det sket dengang, ville meget have set anderledes ud. Min partifælle, det ærede medlem hr. Iver

Poulsen, har redegjort for vort syn på forbrugsbeskatningen. Jeg skal nu redegøre for vore synspunkter med hensyn til udskrivning af skat på indkomst og formue til staten.

For udskrivningsskalaens vedkommende foreslår den højtærede finansminister den ændring, at bundgrænsen sættes op fra 5 800 kr. til 6 500 kr. for forsørgere og fra 3 000 kr. til 3 200 kr. for ikke-forsørgere, men da skattebeløb under 20 kr. ikke bliver opkrævet, er det i virkeligheden henholdsvis en skalaindkomst på 6 600 kr. for forsørgere og 3 400 kr. for ikke-forsørgere, der bliver skattefri. Disse ændringer vil bevirke, at yderligere 5 000 skatteydere bliver fritaget for at betale indkomstskat til staten. Så vidt jeg ved, er tallet for dem, der allerede er fritaget for indkomstskat, vel ca. 600 000 eller 25-30 pct. af samtlige skatteydere. Tager man desuden dem med, der får deres statsskat udlignet ved børnetilskud, bliver tallet væsentlig højere; så nærmer man sig vel til, at 40-50 pct. af skatteyderne ikke betaler direkte statsskat. Mit parti nærer store betænkeligheder ved, at man nu yderligere udvider antallet af skatteydere, der fritages for at betale til dækning af de offentlige udgifter. Der må være en pligt til at medvirke til betaling af disse udgifter, og dermed lægger man også en dæmper på kravene til det offentlige.

Angående udskrivningsskalaen i øvrigt indeholder den en ændring af proportionalgrænsen til 20 000 kr. Samtidig dermed sker en sænkning af beskatningsprocenten fra 24 til 21. Disse ændringer sammenholdt med de øvrige ændringer tilfredsstiller ikke mit parti, idet vi ønsker en proportional skat over hele indkomstskaalen, da vi anser en progressiv beskatning for indkomster over 20 000 kr. for urimelig og uretfærdig. Vover man sig over 20 000 kr.s skalaindtægt, bliver hver 100 kr., der tjenes derudover, beskattet med 60 kr. indtil en skalaindtægt på 25 000 kr., og derefter er der stigende procenter, men det store spring ligger lige efter de 20 000 kr. Hvis en skatteyder ønsker at arbejde mere, søger at fremskaffe større værdier ved sit arbejde, hvorfor skal så den fortjeneste, der stammer fra en større flid og indsats, belægges med forholdsvis større skat end den, der holder sig under 20 000 kr.? Dette er efter min mening en